11/06/2022

11 Ιουνίου: Εορτάζει ο Άγιος Λουκάς, Αρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως της Κριμαίας

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα εορτάζεται η μνήμη του Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως της Κριμαίας του Ιατρού.

Ο Άγιος Λουκάς ο Ιατρός γεννήθηκε στις 14/27 Απριλίου 1877 μ.Χ. στο Κέρτς της χερσονήσου της Κριμαίας. Το οικογενειακό περιβάλλον μέσα στο οποίο μεγάλωσε ήταν ιδιόμορφο, καθώς ο πατέρας του ήταν Ρωμαιοκαθολικός, ενώ η μητέρα του, αν και Ορθόδοξη, ήταν γενικά αδιάφορη, ενώ περιοριζόταν σε καλές πράξεις. Πολύ νωρίς μετακόμισε στο Κίεβο, όπου ο κατά κόσμον Βαλεντίν αποφασίζει να σπουδάσει Ιατρική. Παίρνει το πτυχίο του και παρακολουθεί μαθήματα οφθαλμολογίας.

Το 1904, με το ξέσπασμα του Ρωσο-Ιαπωνικού πολέμου, βρέθηκε στην Άπω Ανατολή, όπου εργάστηκε ως χειρουργός. Εκεί συναντήθηκε και με την Άννα Βασιλίεβνα Λάνσκαγια, τη μέλλουσα σύζυγό του, με την οποία απέκτησε τέσσερα παιδιά. Διαπρέπει στις εγχειρήσεις των οφθαλμών και αποφασίζει να ασχοληθεί με τη θεραπεία των πυογόνων λοιμώξεων.

Το 1917 ο Βαλεντίν εκλέγεται καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Τασκένδης. Η

ρωσική επανάσταση είχε ήδη αρχίσει και η Εκκλησία βρέθηκε στο στόχαστρο του νέου καθεστώτος.

Μετά τον θάνατό της συζύγου του Άννας, ο γιατρός Βαλεντίν εμπιστεύτηκε τα παιδιά του σε μια πιστή νοσοκόμα, η οποία τους στάθηκε σαν δεύτερη μητέρα για πολλά χρόνια.

Ο Βαλεντίν ήταν πολύ πιστός και αυτό ήταν έκδηλο στον τρόπο που εργαζόταν. Το αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθούν οι πρώτες αντιδράσεις από τους εκπροσώπους του καθεστώτος και σχισματικών εκκλησιαστικών ομάδων.

Σ’ αυτή την εποχή των δοκιμασιών για την Εκκλησία, ο γιατρός συμμετείχε ενεργά στη ζωή της κανονικής εκκλησίας. Όταν κατηγορήθηκε ο αρχιεπίσκοπος Τασκένδης και Τουρκεστάν Ιννοκέντιος από τους σχισματικούς, ο γιατρός υπερασπίστηκε με σθένος την κανονική τάξη. Ο αρχιεπίσκοπος Ιννοκέντιος, εντυπωσιασμένος από την παρρησία του ιατρού Βαλεντίν, του προτείνει να ενταχθεί στον κλήρο. Πράγματι, η χειροτονία του σε διάκονο έγινε στις 26 Ιανουαρίου 1921 και μια εβδομάδα αργότερα χειροτονήθηκε πρεσβύτερος.

Το καλοκαίρι του 1923 η σχισματική εκκλησία κάνει την επίθεσή της και εκτοπίζει τον επίσκοπο Ιννοκέντιο. Ο κλήρος και ο λαός της Τασκένδης, όντας στο έλεος των σχισματικών, εκλέγουν στη θέση του επισκόπου τον π. Βαλεντίν Βόινο – Γιασενέτσκι. Καταλληλότερο όνομα για το νέο επίσκοπο κρίθηκε εκείνο του αποστόλου, ευαγγελιστή, αγιογράφου και ιατρού Λουκά.

Το γεγονός αυτό δεν πέρασε απαρατήρητο και πολύ σύντομα ο επίσκοπος Λουκάς συνελήφθη. Κατηγορήθηκε για προδοσία και φυλακίστηκε. Στη φυλακή είχε την ευκαιρία να ολοκληρώσει και το σύγγραμμά του: «Δοκίμια για τη χειρουργική των πυογόνων λοιμώξεων», το οποίο όμως δεν εκδόθηκε για πολλά χρόνια, παρόλη τη σημασία του για την ιατρική επιστήμη, επειδή ο συγγραφέας επέμεινε να γραφεί στο εξώφυλλο το αρχιερατικό του αξίωμα.

Φυλακίζεται κάτω από άθλιες συνθήκες στη Μόσχα.

Ενώ οι γιατροί βεβαίωναν πως η κατάσταση της υγείας του δεν το επιτρέπει, ο επίσκοπος Λουκάς αναχώρησε εξόριστος για τη Σιβηρία. Και στο νέο τόπο της εξορίας δεν αρνήθηκε να προσφέρει τις υπηρεσίες του σε όσους τις χρειάζονταν, παρόλες τις αντίξοες συνθήκες.

Αυτή τη φορά τον έστειλαν πέρα από τον αρκτικό κύκλο, στο χωριό Πλάχινο, όπου κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο ο ήλιος δεν ανατέλλει.

Ενώ επέστρεψε και πάλι στην Τασκένδη και συνέχιζε τις φιλανθρωπίες του, οι αντίπαλοί του δεν έπαψαν να ψάχνουν ευκαιρία για να τον διώξουν.

Ο σκοπός αυτή τη φορά ήταν να τον αναγκάσουν να παραιτηθεί από το ιερό του αξίωμα. Μετά από εξαντλητικές ανακρίσεις και αφού πέρασε ένα ολόκληρο χρόνο στη φυλακή, ο επίσκοπος εξορίστηκε για μια ακόμη φορά στη Βόρεια Ρωσία. Σύντομα ένα σοβαρό πρόβλημα υγείας τον ανάγκασε να πάει στο τότε Λένινγκραντ.

Μετά την ανάρρωσή του, πέρασε μια μακρά περίοδο δοκιμασιών και περιπλανήσεων. Οι εκπρόσωποι του Κόμματος πιέζουν τον επίσκοπο να εγκαταλείψει την ιερωσύνη. Το καθεστώς τον συνέλαβε εκ νέου και τον οδήγησε στη Σιβηρία.

Όταν στις 21 Ιουνίου 1941 τα χιτλερικά στρατεύματα εισβάλλουν στη Σοβιετική Ένωση, ο επίσκοπος-γιατρός, αν και εξόριστος, προσφέρεται εθελοντικά να εργαστεί για τη θεραπεία των τραυματιών. Τα Κόμμα αναγνωρίζει την αξία του ως γιατρού και τον διορίζει αρχίατρο του στρατιωτικού νοσοκομείου και σύμβουλο όλων των νοσοκομείων της περιοχής. Παρόλα αυτά οι συνθήκες είναι οικτρές και παράλληλα δεν του αναγνωρίζουν κανένα πολιτικό δικαίωμα. Την Άνοιξη του 1942 αλλάζει η στάση της πολιτείας απέναντι στον ίδιο, αλλά και απέναντι στην Εκκλησία. Σε όλη την επικράτεια της Σοβιετικής Ένωσης ανοίγουν εκκλησίες και ο λαός βρίσκει καταφύγιο στους ναούς από την παραφροσύνη του πολέμου. Για να καλυφθούν οι υπάρχουσες ανάγκες, ο επίσκοπος Λουκάς προάγεται σε αρχιεπίσκοπο.

Οι Γερμανοί υποχωρούν και ο αρχιεπίσκοπος μεταφέρεται δυτικότερα, στο Ταμπώφ. Εκείνη την εποχή είναι υπεύθυνος για 150 στρατιωτικά νοσοκομεία. Το 1946 ο αρχιεπίσκοπος Λουκάς βραβεύθηκε με το βραβείο Στάλιν για την ηρωική εργασία του στον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο και για την μεγάλη προσφορά του στην ιατρική επιστήμη.

Στα 70 του χρόνια γίνεται αρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως και Κριμαίας. Εκεί το έργο του είναι δύσκολο. Η φτώχεια έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, που αναγκάζεται να ταΐζει καθημερινά, στο σπίτι του, τους απόρους της περιοχής. Στρέφει το ενδιαφέρον του στην εκκλησιαστική ζωή, καθώς τον αποκλείουν από κάθε επιστημονικό συνέδριο. Κάνει υπεράνθρωπες προσπάθειες για να ανοίξουν εκκλησίες. Ταυτόχρονα προσπαθεί να πατάξει την αμέλεια και την αδιαφορία των ιερέων, τονίζοντας πως πρέπει οι ίδιοι να αποτελούν παράδειγμα προς μίμηση για τους πιστούς. Παράλληλα εξασκεί το έργο του ιατρού, προσφέροντας αναργύρως τις υπηρεσίες του στον πάσχοντα άνθρωπο. Ακολουθώντας το υπόδειγμα του

Θεανθρώπου, όλη του τη ζωή «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος».

Με τη βελτίωση στις σχέσεις Εκκλησίας–Κράτους, ο αρχιεπίσκοπος βρίσκει την ευκαιρία να επιστρέψει στην αγαπημένη του ασχολία, δηλαδή το κήρυγμα. «Θεωρώ βασικό αρχιερατικό μου καθήκον να κηρύττω παντού και πάντα το Χριστό» σημειώνει ο ίδιος. Από τα κηρύγματά του καταγράφηκαν περίπου 750, τα οποία αποτέλεσαν 12 τόμους (4500 σελίδες), και έχουν χαρακτηριστεί «εξαιρετικό φαινόμενο στη σύγχρονη εκκλησιαστική ζωή και θεολογία».

Την Άνοιξη του 1952 επιδεινώνεται η όρασή του, ενώ στις αρχές του 1956 τυφλώνεται οριστικά. Το 1953 το Στάλιν διαδέχεται ο Νικήτας Κρουτσώφ, ο οποίος ξεκίνησε νέο κύμα διωγμών κατά της Εκκλησίας που κορυφώνονται το 1959. Ο Αρχιεπίσκοπος μεριμνά για το ποίμνιό του και προσπαθεί να του δώσει κουράγιο.

Εκείνη την εποχή γράφει στο μεγαλύτερο γιο, το Μιχαήλ: «Είναι όλο και πιο δύσκολο να διευθύνει κανείς τις υποθέσεις της Εκκλησίας. Οι εκκλησίες κλείνουν η μία μετά την άλλη, δεν υπάρχουν ιερείς και ο αριθμός τους όλο και ελαττώνεται...Κατά τόπους η αντίδραση φτάνει μέχρι εξεγέρσεως κατά της αρχιερατικής εξουσίας μου. Δεν μπορώ να το υποφέρω στα ογδόντα μου χρόνια. Αλλά με τη βοήθεια του Κυρίου, συνεχίζω το δύσκολο έργο μου».

Η αγάπη του κόσμου προς τον αρχιεπίσκοπο Λουκά ήταν έκδηλη. Ακόμα και αλλόθρησκοι ή άπιστοι τον έβλεπαν με σεβασμό.

Ο αρχιεπίσκοπος είναι ήδη 84 ετών. Διαισθάνεται πως το τέλος του πλησιάζει. Τα Χριστούγεννα του 1960 λειτουργεί. Τελικά την Κυριακή 11 Ιουνίου 1961, κοιμήθηκε ο αρχιεπίσκοπος-γιατρός Λουκάς. Παρά την έντονη αντίδραση των Κομματικών, η κηδεία του αρχιεπισκόπου μετατράπηκε σε μεγάλη λαϊκή εκδήλωση. Το Νοέμβριο του 1995 έγινε η αγιοκατάταξή του από την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου